

Grundene til, at vi hovedsagelig have fulgt Ordlyden af det Forslag, det ærede Medlem for Aalborg i sin Tid udarbejdede, ere simpelthen de her anførte. Hvad selve det foreliggende Ændringsforslag angaar, maa jeg først gøre opmærksom paa, at det nu foreligger paa en helt anden Maade; dog, det skal jeg senere komme til. Jeg vil blot forudskikke den Bemærkning, at der mellem første og anden Behandling og nu mellem anden og tredje Behandling ikke har været undt og synderlig lang Tid til at overveje de Ændringsforslag, vi maatte have Lyst til at stille. Jeg vil lige ud sige, at det Ændringsforslag, som nu foreligger her, maaske ogsaa vilde have foreligget i en noget anden Form, i alt Fald i en mere bearbejdet Form, hvis vi havde haft den fornødne Tid til Raadighed. Denne Tid have vi ikke haft hverken mellem første og anden eller nu mellem anden og tredje Behandling, og da man nægtede os Forslagets Behandling i Udvalg, fik vi heller ikke Lejlighed til der at faa bearbejdet de Forslag, vi her ønskede at forelægge som Ændringer. Dette Ændringsforslag ligesom ogsaa tidligere lignende Ændringsforslag slutte sig nærmest til Tanken i Alderdomsunderstøttelsesloven. Ved dette her stillede Ændringsforslag tænke vi os at kunne løse Spørgsmaalet paa samme Vis, som det der er løst, eller rettere sagt at kunne komme disse ulykkelige stillede Arbejdere i Møde, hvad der ogsaa var Tanken i det ved anden Behandling forelagte Ændringsforslag. Det nu foreliggende Ændringsforslag er dog redigeret paa en helt anden Maade, og jeg tør vel ogsaa sige paa en mere overskuelig og bedre forstaaelig Maade, end de Ændringsforslag af samme Art, man har behandlet tidligere. Det vil jo endvidere ses, at hvad vi tænke paa at tage med her, er de ubemidlede Arbejdere og de med disse ligestillede. Det er jo ret naturligt, at man tænker paa de ubemidlede Arbejdere, fordi man stadig tænker paa her at handle i Tilslutning til Alderdomsunderstøttelsesloven. Naar jeg nævnte Arbejdere, vil jeg dermed sige, at vi ved Arbejdere aldeles selvfølgelig kun tænke og kunne tænke paa lovligt Arbejde, Arbejde, som gøres paa lovlig Vis. Vi have ikke ment, at vi behøvede at udtrykke dette i selve Ændringsforslaget, fordi det er en saa absolut Selvfølge, at det vilde være aldeles overflødig at sige noget derom. Hvad Ændringsforslaget her drejer sig om, er, hvad vi hele Tiden have været inde paa. Det er ganske simpelt det: at holde de Mennesker, som ikke falde

ind under det foreliggende Lovforslag, fri for Fattigvæsenet. Vi mene nemlig, at det er en Urimelighed, der særlig vil falde de Mennesker i Øjnene, der ikke falde ind under det foreliggende Forslag, at man helt vil udelukke dem, i samme Øjeblik som man vedtager en Affattelse af Loven, som gaar ud paa at yde en større eller mindre Erstatning til andre skadelidte Arbejdere. Naar saadanne Folk, som ikke høre ind under Loven, komme til Skade, vil denne Forskel især være iøjnefaldende for dem, da de jo saa skulle ind under Fattigvæsenet. Det er Hovedtanken med vort Forslag, og det har særlig været udtalt i vort Forslag, at søge at undgaa, at der blev et saa stort Skel, som der her i Virkeligheden er mellem Arbejderne, et Skel, der er saa stort, at den ene Arbejder kan faa Erstatning af indtil 4,800 Kroner, medens den anden tilskadekomne Arbejder, for saa vidt han er ubemidlet, kun har den eneste Udvej, at gaa over til Fattigvæsenets Forsorg. Under de tidligere Forhandlinger er der blevet spurgt om, hvad det vil koste, men saa længe vi ikke have nogen Statistik over Ulykkestilfælde ved Arbejde, vil det selvfølgelig ikke være muligt at give noget Svar herpaa. Jeg mener dog, at man ganske rolig kan svare: det er ret ligegyldigt, hvad det koster, thi idet man holder sig til de ganske ubemidlede Arbejdere, taber Spørgsmaalet om Bekostningen jo rent sin Interesse, kan jeg gerne sige. Man spørger jo slet ikke Kommunerne om, hvad det vil koste, naar disse tilskadekomne forlange Hjælp, fordi de ikke kunne forsørge sig sely længere. Kommunerne staa over for den Fordring: Hvad der skal til, det skal til, naar en Mand er kommen saaledes til Skade, at han helt eller delvist har tabt Evnen til at ernære sig og derfor melder sig til Fattigvæsenet. Det er en Byrde, man ikke bliver fri for, selv om man ikke vedtager det foreliggende Ændringsforslag. Jeg kunde sige, at Byrden maaske blev lidt større, hvis det foreliggende Ændringsforslag blev til Lov, fordi det ligger nær at antage, at Kommunerne saa ville være mere humane mod de tilskadekomne Mennesker, der begære Hjælp hos dem. Det vilde være ret rimeligt at antage, men det er ogsaa noget, man herfra kun kunde ønske maatte ske. Jeg kan indskrænke mig til disse ganske faa Bemærkninger og skal derfor paa egne og Medforslagsstilleres Vegne anbefale Vedtagelsen af det foreliggende Ændringsforslag.